

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie K. R.

skazanego z art. 158 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 lutego 2014 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w C. z dnia 12 grudnia 2013 r. w przedmiocie nie uwzględnienia wniosku skazanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w C. nie uwzględnił wniosku skazanego o przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 5 kwietnia 2013 r. Na to postanowienie zażalenie wniósł skazany, podnosząc okoliczności uzasadniające – jego zdaniem – przywrócenie terminu. W konkluzji skarżący wniósł o uwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać uznane za zasadne. W zaskarżonym postanowieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest podstaw do przywrócenia

terminu z przyczyn wskazanych w jego uzasadnieniu. Niezależnie od tego należy podnieść, że kwestia przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego była już przedmiotem rozstrzygnięcia w postanowieniu Sądu Okręgowego w C. z dnia 25 lipca 2013 r., utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r. Ponownie rozpoznając wniosek skazanego o przywrócenie terminu, Sąd Okręgowy miał tę okoliczność na uwadze, jednak jak należy przypuszczać uznał, że nie jest to przeszkoda do merytorycznego rozpoznania.

Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić. Zauważyć należy, że warunkiem skutecznego złożenia wniosku o przywrócenie zawitego terminu do dokonania czynności procesowej, jak wynika z art. 126 § 1 k.p.k., jest dotrzymanie zawitego 7 - dniowego terminu do złożenia tego wniosku. Jego uchybienie powoduje, że wniosek o przywrócenie terminu jest bezskuteczny, a więc nie podlega merytorycznemu rozpoznaniu (art. 122 § 1 k.p.k.). Niewątpliwie w realiach rozpoznawanej sprawy ten termin nie został dochowany odnośnie do obecnego wniosku. Z treści art. 126 § 1 k.p.k. wynika, że początek jego biegu należy liczyć w stosunku do pierwszego wniosku o przywrócenie terminu. Oznacza to, że każdy kolejny wniosek jest bezskuteczny, co uzasadnia stwierdzenie, że ustawa nie przewiduje możliwości skutecznego złożenia ponownego wniosku o przywrócenie terminu w tej samej sprawie.

Z tych też względów niedopuszczalne było ponowne merytoryczne rozpoznanie wniosku skazanego o przywrócenie terminu. Wniosek taki powinien zostać uznany za bezskuteczny (arg. z art. 122 § 1 k.p.k.). Zważywszy jednak, że wniosek ten został rozpoznany, zaś kierunek środka odwoławczego uniemożliwia jego zmianę na niekorzyść skazanego, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.